

«ՈՐԴԻ ՄԱՐԴՈՅ»-Ն

Թէեւ անխօս բայց միշտ խոհուն
Ան կը ցաւի շարունակ,
Կեանքէ մը չար ու անգութ,
Որ կը հալածէ զինք անվերջ
Զի՛ պատմեք ան՝ բայց գիտեմ,
Սիրտն իր վերքով է լեցուն
Եւ հոգին իր միշտ արթուն:
Ունի ամէն ինչ արդէն,
Թռոնիկ, զաւակ, ընտանիք,
Բայց տխուր է ան դարձեալ:
Իմացո՛ւր ինծի, Տէ՛ր, պատճառն թափուն իր ցաւին,
Որ ես երթամ ու փորձեմ ... իր ցաւերը ամոքել:

Փարիզ

ԹՈՐԳՈՄ

ՕՐՀՆԵԱԼ Է ԱՍՏՈՒԱԾ

Հաստ ու անյոյս մութին մէջ յանկարծ փայլող լոյսին դէմ՝
Զըլացումէս վերջ երկար, եւ մեծ էնէս ետք՝ Ա՛ստուած,
Ահա կոչի աչքերս եմ, որոնք ի՛սկոյն կը քացուին:
Ողորմութեամբ ինչ անբաւ խոնարհութիւնս կ'արթըննայ,

Կը լըւայ զիս, կը մաքրէ, ինչ յուսարեք գաղտնիքիդ
Խորհուրդին մէջ հայրական: Ու ես կ'ըզգամ վերջապէս
Թէ որդի՛դ եմ անառակ, թէն յոխորտ, եւ ըմբոստ,
Որուն համար ունիս սէ՛ր, եւ դեռ անշո՛ւշտ մըլատակ:

Երբ կոյր էի, քեզ անէծք տրի ցաւիս փոխարէն.
Քանի դուն զիս փորձեցիր՝ այնքա՛ն ես Քե՛զ ուրացայ.
Հըպարտութեան զենքերով մաքառեցայ Կամփոյ դէմ:

Եւ ամէն օր աւելի՛ խաւարին զո՛հը դարձայ:
Զը թըւեցաւ ինձ երբե՛ք թէ ինչ սիրոյդ հասնելու
Ա՛յս էր միակ ինձ համար զըծած դժուա՛ր ինչ ճամբան:

ԱՆԵԼ